

af den sædvanlige dansk-tyske Art. Han havde sin aandelige Hjemstavn i romansk Kultur, og hans Forkærlighed for fransk Aandsforfinelse — den han som ung lagde for Dagen ogsaa ved en vis ydre Elegance — gjorde ham straks mistænkt mellem hans Landsmænd, ikke mindst i den lærde Verden. I Grunden havde han vel sine bitreste Modstandere indenfor selve Universitetets Mure. Med sit velplejede Haar, sit store, pletfrie Skjortebryst og sine livlige Bevægelser var han nøjagtig saadan, som de gamle teologiske Professorer forestillede sig en Charlatan.

Dog, alt dette var endnu ikke tilstrækkeligt til at forklare den overordenlige, formelig tidskelsættende Virkning af hans Optræden. Han besad visselig glimrende Evner men var dog ikke, hvad man i Almindelighed forstaar ved et Geni, ingen selvfødende Aand, ingen Nyskaber. Sammenlignet med hjemmeavlede Originaler som Grundtvig eller Kierkegaard kunde han endog synes at mangle dybere Ejendommelighed. Han var for utaalmodig til at kunne udruge en selvstændig Verdensansknelse, for livslysten til en saadan dagsky, edderkoppeagtig Udspinden af eget Personlighedsindhold, hvorunder selv ringere Begavelser kan slumpe til at gøre mere og mindre mageløse Opdagelser. Med sin rastløse Higen kunde han snarere lignedes ved en gylden Arbejdsbi, der i Sol og Storm afsøgte alle Aandens Blomstermarker og trofast vendte